

Popotovanje z ljubeznijo do sebe

Anselm Grün, benediktinski menih, je po stroki doktor teologije in diplomirani ekonomist. Sodi med najbolj brane sodobne krščanske avtorje, saj njegove knjige dosegajo večmilijonske naklade.

V slovenščino je prevedenih kar šestnajst njegovih del. Slušatelje svojih predavanj, udeležence tečajev in bralce številnih knjižnih izdaj uči umetnosti življenja in skrivnosti polnega občutenja svojih zmognosti. Modrosti in izkustveno zakladnico duhovnega izročila povezuje z našim doživetjem življenja in s spoznanji sodobne psihologije. Njegove knjige so prevedene v vsaj 30 jezikov in so do zdaj izšle v več kot 15 milijonih izvodov. Kljub zelo natrpanemu urniku se še vedno posveča tudi misijonskemu delu v Afriki, Južni Ameriki in v Aziji. Sogovorca preseneti s skoraj »nadzemeljsko« milino, z močjo in modrostjo. Poslušalcu daje čutiti, da z vsako celico svoje biti uteleša harmonijo različnih moških arhetipov in polno realizira vse, kar mu je bilo dano.

V svoji knjigi Boj in ljubezen omenite posebno moško kakovost. Kaj mislite s tem?

»Ženska in moški imata vsak svojo kakovost. Drži tudi to, da sta njuni energiji drugačni. Moška energija se odraža v bojevitosti, agresiji, v odločnosti, medtem ko se ženska energija realizira bolj v spodbujanju osebne rasti, sočutja in povezovanju.«

Omenjate problem pomehkuženih moških. Kako pa gledate na premočno vlogo matere?

»Vzroke za pomehkužene moške pogosto iščemo prav v vlogi premočne matere. Če se v procesu socializacije zgodi, da mati vzgaja sina kot princa ali ga nadomesti za moža, to za njegovo dušo in razvoj ni dobro. Jung pravi, da ima vsaka ženska in moška duša v sebi moško in žensko polovico, torej animo in animus. V takšnem primeru se pojavi premočna integracija anime; moški pozabi na to, kaj pomeni biti moški, in se pomehkuži.

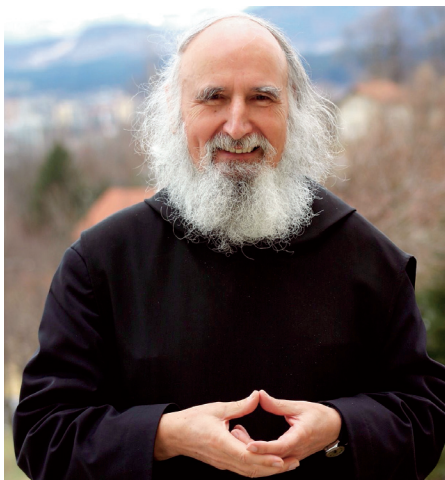

Foto: Tjaša Artnik Knibbe

Ženske pogosto ne želijo takšnega moškega, saj za zapolnitev svoje duše potrebujejo partnerja, s katerim se lahko soočijo na enaki ravni.«

Današnji partnerski odnosi se pogosto zapletejo v gordijski voz. Kako ga presekati?

»Nihče ni popoln. Moški in ženske imamo svoje senčne strani in bolečine, ki pa jih moramo zrelo sprejeti. Treba se je posloviti od iskanja idealne predstave partnerja, ki ne obstaja. Ravno trenja med spoloma nam lahko ponujajo priložnost za osebno rast in možnost iskanja svoje moči. Najprej moramo sprejeti to, da smo, kar smo. Da imamo napake in kakovosti in da smo povprečni. Šele potem lahko začnemo odkrivati lepote partnerjeve duše. Ko se poslovimo od iskanja ideala. Tako sprejmemo partnerja v vsej globini, kompleksnosti in v realnosti. Pogodimo se z realnostjo in šele takrat lahko napredujemo.«

Kako gledate na obrambne mehanizme?

»Po svoji poti lahko stopamo naprej le, če pogledamo vase in si dovolimo povsem spoznati svojo dušo. To pa seveda pomeni sprejeti sebe v vsej svoji omejenosti. Sveto velja, da lahko spremenimo le tisto, kar sprejmemo. Vsi si želimo rasti. Zato je nujno, da si naredimo poseben program. V le-tega si jasno načrtamo, kaj želimo zvedeti, kaj odpraviti in kje napredovati. Ker sprememb z danes na jutri ni mogoče doseči, je treba za napredek trdo delati.«

Kaj menite o ženski zameri moškemu?

»Zamera se vedno zgodi posledično, torej da je vzrok za ranjeno žensko bolečo

dejanje moškega. Zelo pomembno je, da ženska o svoji bolečini spregovori in moškemu svoja občutenja razloži. In jasno pokaže svojo jezo in bolečino, kajti le tako se lahko distancira od moškega, ga prežene iz sebe in najde notranjo svobodo. Tretji korak pa pomeni odpustiti zameri. Pogosto pa ženske v nedogled krivijo moške in igrajo vlogo žrtve. Tako izvaja manipulacijo in moč nad moškim. Samo z odpuščanjem in iskrenim pogovorom lahko pomagamo energiji steči v pravo smer.

Kako gledate na vzorce egostanja otroka? Govorim predvsem o jeznem, frustriranem otroku v nas.

»Jeznega otroka ne smemo izživljati nad drugimi. Izražanje infantilne in nezrele otroške egopozicije vsekakor ni plodno in svojemu otroku se moramo približati z materinsko ali očetovsko ljubeznijo. Pogosto pa pričakujemo od drugih, da bodo pozdravili notranjega otroka. To moramo narediti vsak zase. To pa pomeni, da upoštevamo na eni strani otroka v sebi, po drugi pa se obnašamo odraslo, torej zrelo.«

Menite, da si izbiramo partnerja z namenom razreševanja naših nezavednih frustracij v odnosu do staršev?

»Izbir partnerja ima pogosto veliko nezavednih razlogov. Po eni strani gre gotovo za zaupanje, da nam bo partner pomagal ozdraviti svoje duševne bolečine in rane. Ne moremo pa pričakovati, da bo to naredil namesto nas. Če od drugih pričakujemo zdravljenje, pričakujemo preveč in čaka nas razočaranje. Oba se morata podati po poti lastne osebne rasti, pri tem pa si pomagati.«

Menite, da neizživeta moška ali ženska vloga pelje v hude notranje konflikte in celo bolezni?

»To gotovo drži, če vsak ne živi svoje vloge, se pojavijo nejasnosti, ki povzročijo psihično in fizično bolezen. Bolezen pa je tudi izziv za nov pogled na zvezo med moškim in žensko ter priložnost, da pogledamo na odnos z druge strani in da ugotovimo, kaj lahko izboljšamo, da se ne bo pojavila nova bolezen.«

Pripravila Tjaša Artnik Knibbe.